

и да благодари на Бога, задето не е забравилъ бедния имъ, но честенъ и трудолюбивъ домъ. Дойде най-после дълго очакваниятъ день, да види плодоветъ на своята вѣра, тъй както тя си е мечтала: да види мжжката си рожба израстла, снажна, съ пагони... съ китка да накичи гърдитъ му за бойното поле.

Наредъ съ голѣмата радостъ, която като златенъ ореолъ бѣше прѣснала свѣтлина въ цѣлата кжца, нѣкаква завеса, изтъкана отъ тъмни тамянови нишки, почна да се спуща, да хвърля сѣнки и да помрачава топлата усмивка. Майката сама не можеше да си обясни това смущение на още ненастжпилото щастие и чрезъ унеса въ посрѣщането на скжпия гостъ тя искаше да отблѣсне спущащитъ се сѣнки.

Дали тази жена, израсла само въ трудъ и надежди, не вѣрваше вече на щастieto? Или ще трѣбва да изкупи крѣхкото и капризно щастие, преди да я облѣхне съ пригрѣдката си по любимото ѝ чедо? Ще го изкупи ли съ цената на още по-тежки жертви отъ тѣзи на двадесетгодишнитъ надежди?

Въ радостъ и мжка протекоха минутитъ на тази нощъ. Ако не бѣха нѣколкото думи на телеграмата, а току-така направо да бѣше се отекналъ конскиятъ тропотъ предъ пжтната врата — може би тогава радостъта би протекла като неспиращъ потокъ, безъ никакво